Missionstidning för Finland.

„Mörker öfwertäcker jorden och mörkhet folken, men öfwer dig uppgår Herren och hans härlighet skall synas öfwer dig". Es. 60, 2.

„Fördenskull skall jag prisa dig ibland hedningarna". — „Hedningarna skola ära Gud för barmhertighetens skull". Rom. 15, 9.

N:o 7. Juli.

Utgifwes på föranstaltande af Finska Missionssällskapet

58 årgång. 1916.

Wår enhet.

Att alla må wara ett.
Joh. 17: 21.

Hwad låg Jesus om hjärtat på den mörkaste stunden i hans lif?

Han wandrade hän emot Getsemane. Där wäntade honom en sådan inre själskamp, att den frampressade blodsdroppar från hans panna. Och från Getsemane gick wägen till Golgata kors, till kamp mot synd och död, till ett lidande så stort, att man tiderna igenom står häpen inför detsamma och ser i lidandet på korset höjdpunkten af all plåga och ångest. Ja, på korset brast för ett ögonblick för Jesus själf hans förwissning om hans himmelske Faders kärlek, brast den kraft, som uppbar honom under hela hans lif. Lidandet war så stort, att det mörknade äfwen för Honom och „Jesus ropade med hög röst och sade: min Gud, min Gud, hwarföre har du öfwergifwit mig".

Ett sådant lidande inför ögonen beder Jesus sin öfwersteprästerliga bön.

Hwad ber han i en dylik stund af sin Fader?

Han tänker nog på sitt eget förhärligande. Men ett offerlamm är han sannerligen. Han ber om sitt förhärligande på det att han må kunna gifwa åt oss ewigt lif. Och kort är bönen, när det är fråga om hans eget förhärligande. Men bönen blir en bönekamp, när han ber för oss, hwilka Fadren gifwit honom.

„Ja", säger du, „wår själs frälsning är wisserligen en swår sak; det är ej lätt att twå hjärtat rent från syndens styggelse, det är ej

lätt att ingjuta kärlekens balsam dit, hwarest hatets stormilar rasa." Nej, det är ej lätt.

Men Jesus ängslas ej nu för wår själs frälsning. Han wet, att han har makt att gifwa ewigt lif åt enskilda själar, åt dig och mig, när han får af sin himmelske Fader tillbaka sin härlighet. Men Jesus nöjer sig ej med att frälsa endast enskilda själar. Han kom för att upprätta Guds rike på jorden. Detta rike bör segra i wärlden. Det är den sten, som i Nebukadnezars dröm utan människohänder lossnade ifrån berget och krossade bildstoden, som föreställde olika wärldsriken. Det är på denna seger Jesus tänker. Ty när Guds rike har segrat på jorden, då är den stunden inne, då wi få se hans härlighet i all dess glans, och Herrens egna få wara där hwarest han är.

Är då denna seger owiss, då Jesus måste i bön kämpa just för denna sak, bedja därom på ett annat sätt än han beder för sitt eget förhärligande och för den enskilda själens frälsning?

Ja — och nej.

Om Herrens egna wore ett såsom den himmelske Fadren är ett med sin Son, då skulle Herrens folk gå från seger till seger. Låtom oss komma ihåg att kärleken utgör enhetens kraft. Den öfwersteprästerliga bönen utmynnar i den begäran, att lärjungarna skulle undfå — ej någonting mindre än den kärlek, hwarmed Fadren har älskat Jesus, en sådan kärlek, att Jesus själf därigenom bor i sina egna.

Jesus hade en underbar tro på kärleken. I förtröstan därpå nedsteg han från himmelen. Afwen då, när ondskans makter rasade omkring honom triumferande öfwer sin slutliga seger, rådde i Jesu själ en lugn wisshet om kärlekens öfwerwinnande kraft. „Fader, förlåt dem; ty de weta icke hwad de göra." Men Jesus icke endast trodde på kärleken. I honom war kärlekens makt starkare än till och med döden. Påskmorgonen firar kärleken sin stora segerfest öfwer döden. Och händelserna på Kristi himmelsfärdsdag och Pingstdagen tala åter om samma kärleks segerfärd. Jesu kärlek krossade hatets och afundens, syndens och dödens dystra makter, hwilka härska här i wärlden. „Jag har öfwerwunnit wärlden", säger han.

Om Jesu egna hade samma tro på kärleken som han själf, skulle Jesus gifwa dem samma kärlekens makt han själf egde. Jesu egna löften och särskildt hans öfwersteprästerliga bön tillförsäkra oss denna makt. Han ber ju af sin himmelske Fader åt oss ingenting mindre än samma enhet, som råder mellan Fadren och honom själf, och han är förwissad om att ifall Fadrens namn blifwer dem kun-

gjort, då bor i dem samma kärlek hwarmed Fadren har älskat sin enfödde Son.

Betänk hwilket djup af kärlek hos Fadren till sin enfödde Son. Hwilken swindlande tanke, att du och jag kunna blifwa delaktiga af samma kärlek! Har du aldrig betänkt att ditt hjärta kan inrymma Guds största kärlek? Tror du det? Jesus trodde det. Och han gjorde allt för att detta skulle blifwa en möjlighet. Hwad gör du?

Jesus såg hwad wi göra i denna sak. Därför öfwerwäldigas han af ängslan. När han beder för sina elfwa lärjungar, beder han med lugn wisshet. I denna bön, som fortgår i fjorton werser, säger han en enda gång: „att de må wara ett såsom ock wi". Men när han beder för oss, då öfwerwäldigas han af ängslan. Fyra gånger säger han i tre werser: „att de må wara ett". Hans tanke will ej kunna öfwerwinna de swårigheter, som stå i wägen för fullbordandet af denna framtidssyn. Han ser huru själafienden utsår sin upplösande sådd, den gror och wäxer och gifwer anledning till split och oenighet i de kristnas krets. Jesus will att allt: Fadrens namn, kärlek, sanning, helighet och glädje skulle tjäna hans egnas enhet. Men wi göra af sanningen ett stridswapen, hwarmed wi såra hwarandra och söka wår egen ära. Och wi tala mycket om helighet på det att wåra motståndares fel och brister skulle blifwa riktigt synliga. Och en helig wrede bemäktigar oss, när wåra motståndare ej foga sig i wåra tankar och åsikter. Wi se så gärna dåliga motiw till deras handlingar, wi söka fel och brister i deras lif och äro mycket benägna att döma deras bewekelsegrunder. Och allt detta göra wi i sanningens namn.

Men hurudan är inför Herrens ögon den sanning, som förorsakar kif och split bland Herrens egna? I den öfwersteprästerliga bönen står sanningen i helighetens och kärlekens tjänst. Gå ej heller du och mät wärdet af den sanning du uppfattat enligt ditt eget omdöme. Fråga dig själf: har den sanning för hwilken jag kämpar gjort mig ödmjukare, har den ökat i mig den himmelske Fadrens kärlek, tjänar den den enhet, som är ett willkor för Guds rikes slutliga seger här i wärlden? Ty se, tankar, till och med wisa och ädla, finnas nog i wärlden utan kristendom. Jesus kom hit för att bringa oss den frälsande kärleken. På denna kärlek trodde han. Och därigenom segrade han. Och han wet, att endast genom denna kärlek begynner wärlden att förstå, att han utgått ifrån Fadren.

Wi hafwa wäl ej för afsikt att med wåra tankar, med wår wishet och wår oenighet ersätta den frälsande kärleken. Jesus ängslas öfwer wår oenighet. Wår wishet blifwer ej krönt af honom med

ära. Och wår renlärighet får sin lön endast om den tjänar den stora hufwudsaken: **kärlekens** förhärligande och **enhetens** befrämjande. Kristi sanning är en återglans af den frälsande kärleken. Där finnes ej hans sanning, hwarest den lifgifwande kärleken saknas.

I de kristnas inbördes söndring såg Jesus den största faran för sitt rike. Och huru mycket har icke hans sak lidit skada genom de kristnas split och kärlekslöshet! Och köld och död gå oenigheten i spåren. Säg mig, månne det skulle finnas så mycken otro, gudsförnekelse och likgiltighet i kristenheten, om kärleken hade warit mera brinnande? Och huru stora framsteg skulle icke Guds rikes arbete göra, om wärldens barn med sina blickar riktade på Kristi bekännare woro twungna att säga: se, huru de älska hwarandra! Nu måste man till ex. med hänsyn till missionsarbetet säga, att kristenheten själf utgör det mäktigaste hindret för missionens framgång. Detta förhållande skulle förändras, ifall Jesu öfwersteprästerliga bön skulle blifwa kött och blod i hans kyrka, och ifall kärlek och enhet skulle få intaga den äreplats, som nu intages af läran.

K. A. P.

Från wårt missionsfält i Afrika.

Ur Sällskapets årsberättelse.

(K. E.) I den nyss utkomna årsberättelsen skrifwer missionsdirektor Tarkkanen bl. a. följande:

Emedan kriget afbrutit alla kommunikationer med detta wårt äldsta missionsfält, sökte wi genom förmedling af särskilda engelska och amerikanska missionssällskap få meddelanden och ekonomisk hjälp sända till wåra missionärer. Men trots den största beredwillighet från missionärernas sida såwäl i Angola som annorstädes woro wåra bemödanden fruktlösa. Först i början af augusti fingo wi de första underrättelserna från bröderna genom br. Koiwus bref, dateradt 3/6 1915, och widare befordradt genom Angola af infödingar. Efter det den tyska kolonin den 9 juli blifwit eröfrad af Sydafrikanska Unionens trupper, hafwa förbindelserna emellertid småningom förbättrats.

En bild af wårt missionsarbete därborta blir tillswidare rätt bristfällig. Arbetet har fortsatts på samma sätt som tidigare, dopundervisning meddelats och skriftskola hållits. Underwisningen i lärareseminariet fortgick åtminstone ända till april. Beträffande antalet döpta m. m. kunna wi emellertid icke lämna några uppgifter. Men mot slutet af året

synes en stark hungersnöd, som hemsökt alla stammar och kräft offer i tusental, twungit skolorna att upphöra och minskat åhörarnas antal.

Folkstammarna i Ambolandet ha icke inblandat sig i kriget med undantag af infödingarna i Uukuanjama, som i slutet af augusti angrepo portugiserna, hwarwid de ledo stor manspillan (4000—5000 man). Wåra missionärers närwaro har tydligen afwärjt från de andra stammarna en dylik hemsökelse. Nu är en engelsk kommissarie bosatt i Ondangua, hwilken station — utan missionsarbetare som den är — tillswidare ställts till regeringens förfogande. De nya styresmännen i landet hafwa försökt bispringa de nödlidande i någon mån och äfwen i öfrigt med stor wänlighet bemött de wåra.

Den stora spänningen och det myckna arbete, hwilket det ålegat wåra fåtaliga missionsarbetare att utföra, till en del måhända ocksa den knappa tillgången på födoämnen, ha i hög grad inwerkat på missionärernas hälsotillstånd. Det tyngsta af allt detta war missionären Akseli Juho Glads den 25 augusti timade frånfälle.

Ocksa många andra arbetare hafwa warit sjuka. Broder Koiwu låg flere weckor å wårt sjukhus i swår tyfus, hwarifrån han dock blifwit fullt återställd. Däremot woro systrarna Maiju Lehtowaara och Karin Hirn, den förstnämnda beledsagad af syster Hilma Kupila, twungna att ofördröjwadt begifwa sig till Herero-landet för att få hwila och luftombyte. Många andra missionärer, som redan warit 7—8 år å arbetsfältet, längta ifrigt att få företaga en rekreationsfärd ända till Finland.

Att wåra missionsläkares och sjuksköterskors arbete under dessa förhållanden warit till oskattbar hjälp såwäl för wåra egna missionärer som för de infödda, framgår af ofwanstående med full tydlighet. Måtte Gud äfwen i fortsättningen beskära dem lika så wäl som alla wåra öfriga arbetare wälsignelse och krafter till att beredwilligt wittna om och förkunna Guds kärlek.

På det allra nödwändigaste behöfdes å detta arbetsfält alla de missionärer, som dels redan warit i Afrika, dels förberedt sig för arbetet där. Må wi bedja, att wäg skulle snart öppnas för dem att begifwa sig dit ut, och att de för detta ändamål erforderliga medlen måtte inflyta till Sällskapet.

Ett länge fördröjt bref från aflidne missionär Glad.

Det är med en egendomlig känsla wi läsa ett bref, som når oss först sedan dess afsändare för länge sedan lämnat detta lifwet. Det är som om hans ord och tankar belystes af ett nytt ljus, det ewighetsljus, i hwilket wi alltid borde se wåra handlingar och tankar och bedöma dem. Med sådana

känslor ha wi läst aflidne missionär Glads bref. Det är dateradt redan den 15 juli 1914 och har efter långa irrfärder slutligen nått adressaten, missionsdirektorn. Brefwet andas friskt mod, och nya arbetsplaner röra sig i författarens tankar. Det gifwer en bild af missionärens mångsidiga arbete. Må därför några tankar ur brefwet här anföras.

Först uttalar aflidne broder Glad sin tillfredsställelse öfwer att ett brunnsarbete slutförts och berättar om den andel han haft däri. „Nu bortfalla många bekymmer och tråkigheter. I fjol hade wi genom wattenbristen ständiga ledsamheter. Kwinnorna i grannskapet gjorde slut på wattnet i wår brunn. Och det hjälpte icke ens att neka dem. De kommo redan i mörkret före soluppgången, och lämnade endast bottensatsen kwar. Då wår brunn nu fått lock, kan icke ens det stora fikonträdet i närheten strö dit sina löf, så wi få rent watten."

Sedan berättar han om byggnadsarbeten. Grundläggningen har warit swår och arbetsdryg. „Men nu resa sig wäggarna. Med Guds hjälp hoppas jag få byggnaden under tak innan regntiden börjar."

„I slutet af senaste månad afslutade jag en skriftskola, som warat öfwer ett år. Och den andra i denna månad kom broder M. Rautanen och förhörde mina skriftskoleelewer. Det blef på samma gång hans hustrus och dotters första besök hos oss i Oshigambo." — Detta besök tyckes ha kryat upp Glad. —

„Senaste söndag konfirmerade jag 23 personer af mina skriftskoleelewer. Nästa söndag ha wi nattwardsgång, i dag och i morgon antecknas gästerna. Det är ett tillfälle, då missionären kommer närmare sina församlingsbor än annars.

Det är glädjande, då wi nu i dopskolan ha 108 personer. Med de läskunniga håller min hustru skola, nu att börja med tre dagar i weckan, på eftermiddagarna. Wår infödde lärare Martin har wård om de icke läskunniga dopskoleelewerna. Blott jag blir litet mera fri från byggnadsarbeten, skall jag fortsätta dopskolan med dem.

Min hustru håller skola äfwen på förmiddagarna. Syster Hilma Kupila håller sammalunda sina klasser på förmiddagen. Därtill gifwer hon de infödda lärarena ledning. Äfwen barnhemmet står under hennes uppsyn.

Skolorna på bistationerna arbeta såsom förr. En ny skola påbörjades österut från wår station. Äfwen på flere andra orter hade skolor kunnat grundas om wi blott ägt lämpliga lärarekrafter. Så länge de saknas måste wi wänta."

Om förhållandena på missionsfältet skrifwes från Afrika (forts. fr. föreg. n:r):

Trots swårigheterna se wåra

utsända dock framåt i tro. De ha gått igenom mycket. I kärlek ha de bistått hwarandra. Isynnerhet wisade sig „de gamla Rautanens undsättningsförråd wara outtömligt när andras matförråd begynte taga slut", skrifwer fru Björklund. Arbeta gör man. Språkkommittén har genomgått handboken. Och den åldrige, från sjukbädden nyss uppstigne Rautanen är flitigt sysselsatt med att korrigera sina psalmer samt författa nya.

För wår läkare, fröken Rainio, har denna tid warit mycket ansträngande. Ständigt har hon fått wara till hands att hjälpa, både hemma och borta, både swarta och hwita.

Hwilken glädje wore det ej att få nya arbetskrafter, att igen komma i förbindelse med hemlandet! *) Uusi Suometar är den enda, som seglat förbi blindskären, kommit fram och bl. a. talat om wårt Sällskaps ekonomiska swårigheter. Wåra missionärer wänta ifrigt närmare underrättelser.

Ifrån hjärtats djup stiger wårt tack till Herren, att han med sin kraft hos wåra utsända uppehållit hopp och tro samt werkat arbetsifwer. Glädje och tacksamhet fyller hjärtat äfwen därför, att de åter ha möjlighet att erhålla lifsförnödenheter. Låt oss ropa till Herren om hjälp för Ambolandets lidande folk, samt att denna pröfningstid må blifwa det till wälsignelse och ej till förhärdelse. Herren gifwe åt wåra bröder och systrar förnimmelsen af sin närhet, att de må kunna bestå i såwäl yttre wedermödor som sjukdom och plågor, att de wärmda af Jesu kärlek må kunna förhärliga honom för Ambolandets swarta, lidande folk. Låt oss minnas dem i wåra böner!

*) Härifrån ha de ej erhållit bref på länge.

Missionsresor.

När en missionär anländt till sitt arbetsfält möter honom wida utsikter och mångahanda uppgifter. Hjärtat brinner af längtan att få förkunna frälsningens budskap för så många som möjligt och att få wisa alla den kärlek detta budskap werkar. Och det förefaller som om hjärtana wore öppna och emottagliga för det erbjudna lifwet i Jesus Kristus. Det är ej att undra öfwer om man då längtar att komma till nya och nya ställen för att undersöka huruwida jordmånen är emottaglig. När jag war ute på missionsfältet gjorde jag ofta sådana resor. Wiljen I, wänner, följa mig på en dylik till Uukolonkari?

Uukolonkari är en af de stammar inom området för wårt missionsfält, där ewangelii surdeg ej ännu gjort sitt werk. Denna stams äldste brukade ofta besöka mig i Uukualuuri för att bedja

oss komma till dem och där bygga wår station. Flere gånger war jag äfwen rest dit, en gång i sällskap med br. Saari. — Myc-ket människor woro i rörelse. Hopar af hundratals swarta omringade oss och wi woro således i tillfälle att tala till dem äfwen om det enda nödwändiga. Wi började med att tala om Gud, som skapat himmel och jord och allt hwad däruti är. De undrade öfwer denna Guds makt och wishet. — När wi talade om att Gud skapade de första människorna och att därifrån härstamma alla människor, att han således är alla folks såwäl de rödas (de kalla oss röda) som de swartas Gud, hela wärldens härskare och styresman, häpnade de. De ha nämligen den föreställningen att alla folk ha sin egen Gud. Om denne okände Gud, hans werk och hans kärlek till människosläktet talade wi med dem. Wi sade, att han så älskade wärlden, älskade äfwen dem, att han utgaf sin egen älskade son i döden för deras frälsning. — De woro uppmärksamma åhörare, gjorde nu och då en fråga eller uttalade något gillande ord. När en skara små pojkar började blifwa oroliga, skyndade en gammal man till med en käpp för att lära dem att wara tysta. När mötet war slut utbrusto de: „Wi wilja ej heller mera förblifwa i mörker, wi wilja ha ljus! Wi wilja ej heller höra det som är osanning, kom och lär oss sanningen.” — Man anwisade oss lämpliga platser för stationen och bad oss ifrigt att stanna kwar, men då wi sade att wi ej kunde, blefwo de nedslagna. — „Skrif då till Finland, att de därifrån sända oss lärare”, menade de. — Å ena sidan fylldes wåra hjärtan med glädje, då wi sågo denna hungrande skara; å andra sidan med sorg, då wi måste lämna dem kwar i mörkret och lögnen, utan någon som förkunnade Guds ord för dem. Med dessa känslor lämnade wi dem och återwände hem. Och samma känsla erfara wi ännu.

Får man ej och kan man ej höra folkets röst, nödropet, som kommer från mörkrets och dödens skuggas land! Får Gud ej snart öppna wägen till dem?

Aug. Hänninen.

Från wårt missionsfält i Kina.

Om arbetet under förlidet år

(K. C.)

skrifwer missionsdirektor Tarkkanen i den nyss utkomna årsberättelsen bland annat följande:

Äfwen det stora kinesiska riket befinner sig i jäsningstillstånd. Den republikanska styrelseformen har ej ännu wunnit stadga. Twärtom ansåg presidenten Juan-shi-kai mot slutet af året tiden wara inne

för en återgång till monarkisk regeringsform, hwarwid han själf skulle bestiga Kinas uråldriga kejsartron. Många höllo äfwen detta för alldeles nödwändigt, på det att en fast regering komme till stånd, men alla de, som wäntat på Kinas nydaning, blefwo bittert beswikna. I prowinsen Yunnan uppstod därför i slutet af året uppror, som understödt af Japan, segerrikt utbredt sig mot norr. Oroligheter äro på den grund ånyo att förwänta; framtiden ter sig mycket owiss.

Wårt missionsarbete har fortgått på samma sätt som förut utan allwarligare störingar, men också utan större wäckelserörelser inom wåra stationers werksamhetsområden. Wåra arbetskrafter äro äfwen f. n. alldeles otillräckliga. Föreståndaren för wårt missionsfält, pastor Hannes Sjöblom, såg sig på grund af familjeförhållanden twungen att på wåren lämna wårt Sällskaps tjänst, efter att hafwa warit i Kina första gången 5 år och nu 3 år. Han war redan rätt förtrogen med det kinesiska språket och förhållandena där samt älskade det kinesiska folket och åtnjöt därwarande kristnas allmänna förtroende, hwarför denne missionärs afgång utgör för wårt arbete en oersättlig förlust. Men wi hoppas, att pastor Sjöbloms werksamhet i kyrkan här i hemlandet på mångahanda sätt skall komma äfwen den kinesiska dotterförsamlingen till godo.

För rekreation och för att återwinna sin hälsa anlände på försommaren till hemlandet äfwen föreståndarinnan för Tsinglan flickskola, fröken Sanni Lampén, som efter ett strängt arbete under 9 år war i stort behof af hwila, men icke wille taga sig ledighet, innan hon fått de första elewerna från flickskolans fortsättningsklasser utdimitterade. Likaså har föreståndaren för stationen i Tzeli, missionär Hemming Alanko, återwändt med sin fru, hwarderas hälsa starkt medtagen af ett sjuårigt arbete.

Det har warit synnerligen swårt att fylla på detta sätt uppkomna luckor. En kommitté om tre personer fick i uppdrag att sköta de göromål, som ålågo missionsfältets föreståndare. Till ordförande waldes pastor K. A. Saarilahti. Skötandet af stationen Tsingshih delades mellan bröderna Saarilahti och Korhonen, på samma gång som dessa fortsättningswis handhafwa sina tidigare skolarbeten. Broder Kokamägi utsågs till föreståndare för stationen i Tzeli, medan broder Ojanperä i hans ställe förordnades till Tsingshih. Broder och syster Auno anlände till Tayung stationen för att bistå broder och syster Meedar; och syster Anna Kesäjärwi fick öfwertaga syster Lampéns uppgifter.

Till allt det föregående kommer, att wåra arbetares hälsotillstånd till en del är wacklande, endels också swagt, såsom fallet wa-

rit med wår missionsläkare, doktor Helmi Heikinheimo och i synnerhet med broder Auno. På den grund ha wåra krafter med hänsyn till missionsområdets widsträckthet och arbetets mångartade beskaffenhet wisat sig alldeles otillräckliga. Det bör minnas, att medan wi år 1913 hade i arbete där 24 personer, missionärshustrurna inberäknade, utgjorde deras antal sommaren 1915 blott 17 personer. Till följd häraf ansåg Bestyrelsen det i trots af de knappa förhållandena oundgängligt att sända ut hjälpkrafter.

Många planer, såsom bl. a. uppförandet af ett missionssjukhus, ha på grund af omständigheternas twång uppskjutits till framtiden. Swårigheterna att remittera penningar ha blifwit allt större, samtidigt som Sällskapets ekonomiska ställning allt mera försämrats. Postförbindelserna ha under hela året warit högst oregelbundna, hwilket äfwen fördröjt ärendenas behandling. I hoppet har emellertid arbetet fortgått äfwen på detta fält.

Uppnådda resultat under det förgångna året.

Enligt den nyss utkomna årsberättelsen fanns det år 1915 på wårt missionsfält i Kina 8 missionärer, 7 missionärsfruar, 7 kwinnliga misionärer samt 60 infödda manliga medhjälpare och 9 kwinnliga. Wi ha sålunda inalles 91 arbetare. Utom 3 hufwudstationer finnes det 32 bistationer, således 3 mera än föregående år. Församlingens sammanräknade medlemsantal utgjorde mot slutet af året 877, af dem hade 761 begått H. H. Nattward. Medlemsantalet har jämfördt med föregående år ökats med 149 personer och nattwardsgästernas antal med 180. Senaste år döpte missionärerna 134 hedningar och 26 barn af kristna föräldrar, hela antalet döpta är således 160 eller 10 flere än föregående år. Wår mission har 3 högre skolor, 19 lägre. Elewernas antal är 509.

Äfwen siffrorna tala. Men huru mycket arbete, sorg och glädje gömmes ej bakom dem! Sorg och glädje i Fadershemmet däruppe och äfwen bland arbetarna härnere! Många böner ha framför allt uppsändts såwäl i hemlandet som därute på missionsfälten för dotterförsamlingarna och de omwända. Må äfwen dessa siffror utgöra för oss anledning till bön och tacksägelse!

President Juan Shi-kai.

De dagliga tidningar ha wetat omtala, att den kinesiska republikens president Juan Shi-kai aflidit d. 6 juni. Denna händelse har otwifwelaktigt en stor betydelse för kristendomens framtida utweckling i Kina. Juan Shi-kai war, af allt att döma, af själ

och hjärta hängifwen konfucianismen. Han kunde dock äfwen wisa sig wänligt stämd gentemot kristendomen. Åtminstone under den första tiden af sitt presidentskap gaf han årligen 1000 dollars till missionsändamål. När doktor J. R. Mott besökte Kina 1914 erhöll han äfwen företräde hos presidenten och denne underhöll sig med honom i fyratio minuter, ställande till honom frågor rörande den ewangeliska förkunnelsen. Till sist lär han ha yttrat: „Herr Mott! Ni måste förändra Ert program. Jag skulle önska, att Ni stannade i Kina, för att besöka ej allenast storstäderna utan äfwen de minsta städer där ni finner unga män och skolgossar, för att förkunna för dem ewangelium. Konfutse lär oss sanningen, men er lära wisar hwar wi få kraft att följa den." Stort uppseende wäckte äfwen på sin tid regeringens till de kristna riktade uppmaning, $^{27}/_{4}$ 1913, att bedja för fred och rikets wälgång.

Denna sympati för kristendomen härrörde sig dock uteslutande från en widsynt härskareblick. Redan då Juan Shi-kai blef t. f. president (wåren 1912) uttalades om honom rätt olika omdömen. Somliga sågo i honom den största fara för republiken och det unga Kina, andra igen sågo i honom den enda man, som förmådde att åter införa ordning i den allmänna oordningen. Så stridiga dessa åsikter än äro, ha de likwäl wisat sig wara riktiga. Juan Shi-kai har warit en energisk man, hwars like knappast torde finnas i Kina. Men hans energi war inriktad på att söka göra af Kina ett kejsardöme. Och såsom sådan war han werkligen en fara för republiken. I denna egenskap

Presid. Juan Shi-kai.

gynnade han äfwen särskildt konfucianismen. Äfwen de, hwilka ifra för republiken inse, att kejsarmakten har ett utomordentligt stöd i konfusianismen och äro den därför mindre bewågna. Ifwern för konfutsedyrkan och sträfwandena att återupprätta kejsardömet gjorde äfwen stora framsteg under den sista tiden af Juan Shikais regering tills han slutligen

kunde ge sig namn af det himmelska altarets offerpräst samt slutligen låta utropa sig till kejsare.

Det sista steget war likwäl förhastadt. Rewolution utbröt och han war ettdera för swag för att kwäswa den eller också gafs honom ej tid därtill.

Republikens utweckling inträder nu i ett nytt skede. Man kan göra sig frågan: dog kejsardömet med Juan Shi-kai eller skola nya pretendenter på kronan uppenbara sig och nya oroligheter utbryta? Kommer republikens idé att slå rot och är det liktydigt med konsucianismens dödsringning, såsom det såg ut att wara under republikens första dagar? I alla händelser är det nu till ända med Juan Shi-kais Konfutse sträfwanden, och med honom går säkert mycket af de nya sträfwandena, att upprätta det gamla, i grafwen. Den nyblifne presidenten Li Juon-kung ifrar i alla fall mycket mera för kristendomen än Juan Shi-kai. Under republikens första tid sades det, att han efter Sungjatsen war den mest afhållna mannen i Kina. Han har förklarat att han önskar, det inlandet i Kina må erhålla flera missionärer samt att han will göra allt för att hjälpa dem.

Gud låte i nåd Kinas utweckling fortgå i fredlig riktning! Må ewangelii makt alltmer få bli förhärskande där.

Kristna kinesers tankar.

I Nord-Kina har hållits ett möte i en stad med en gammal historia, såsom så många platser ha i det gamla Kina. Denna plats war känd redan under Shang dynastin ungef. 1600 år f. Kr. Där utkämpades en stor strid ungef. 1200 år f. Kr. Konfutse spelade här på sitt slamrande steninstrument. Bergsbygden i denna trakt utgör dylika odödligas wistelseort.

Mötet hölls i krigsgudens tempel. Där woro åhörare i hundratal, mer än tusen. Ewangelii ljufliga budskap förkunnades. Åhörarna formligen slukade orden. — Widsträckta fält äro här redan hwitnade till skörd.

Kineserna ha förmåga att tala. Öfwer ämmen „hopp och pliktuppfyllelse", „människans skuld till Gud", „följder af gemensam bön" o. s. w. talades det med wärme och öfwertygelse. Många hjärtan wunnos — Guds nåd är lika fri i Kina som annorstädes. Gud älskar och Kristus frälsar syndare äfwen här.

Om förtröstan till honom, som förmår hjälpa, talades det på följande sätt: Går fartyget, som ute på hafwet plöjer wågorna, utan att bry sig om wind och dyningar mot sitt mål, endast genom att förlita sig på sina järnbeklädda sidor eller på sin maskin? Är kaptenens teoretiska utbildning härtill nog? Ingalunda! Kompassen är det som bestämmer dess

riktning. Kompassen wisar fartyget wägen. — Äfwen människorna böra ha kompass med sig på lifwets stora haf. —

„Rikedom eller pengar duga ej till wägwisare, till stöd.” Kung Tsien war rik, men syndfull. Han war orsaken till Shang dynastins fall år 1122 f. Kr. Ett likadant wittnesbörd är kung Liang Wutins död ungef. 540 e. Kr. Gud sade ju åt den rike mannen: du dåre, i natt skall din själ tagas ifrån dig!

Styrka hjälper ej heller. Många starka ha gått under. Talrika riken och deras regenter ha störtats. Hwarken krigshärar eller krigsfartyg förmå hjälpa. Jesus säger (Math. 26: 52): de, som taga till swärd skola förgås med swärd.

På människor är det ej heller wärdt att förlita sig. Öfwerordnades gunst räcker för stunden. Konfutse och Monfutse förtälja lärorikt härom. Bibeln gör det ännu bättre (Luk. 10: 30). — Det war ej många förbifarande, som wille hjälpa resenären från Jeriko. De goda gjorde ingenting, de onda röfwade honom.

Skall jag förlita mig på mig själf? Låt oss tänka på män ur wår egen historia! Tsaotsas (22 e. Kr.) förlitade sig på sig själf, men fick ett dåligt slut. Illa gick det äfwen för den förlorade sonen i ewangeliet. Han for åstad, medtagande från fadershemmet anseende, penningar och kraft, men sjönk tills han nöjde sig med att äta samma mat som swinen åto.

Jag kan ej förlita mig på rikedom, kraft, ära, ej på mig själf, ej ens på profeter sådana som Konfutse. På hwem skall jag då förlita mig? — På Gud allena. På Gud, som är allena mäktig. — Endast på Gud.

Om fartyget upphör att följa kompassen komma stormarna att förgöra det. Om wi lämna Gud, äro wi förlorade, wi gå under. Gud allena är wår borg, wår ledsagare. Låt oss förlita oss på honom!

— — — — — — — — —

Detta är kristet språk i Kina. Nog är det ju tydlig klang däri, som kan förnimmas äfwen af den gamla kristenheten. När wi hört det öfwertygas wi om, att den som talat det sett Hans stjärna och warit för att tillbedja Honom.

Erl. Sihwonen.

På hvad sättkunna vi gifva våra kvinnliga missionsarbetare ett personligt stöd?

Då jag här talar om våra kvinnliga missionsarbetare, tänker jag både på ogifta och gifta kvinnor.

De behöfva stöd. Alla, som hafva sökt att vandra framåt på den smala väg, som för till lifvet, veta, att de, som vandra på den, behöfva stöd och hjälp på många sätt. Guds ord talar ej blott därom, att vi skola få kraft från Gud, utan ock därom, att vi skola bära hvarandras bördor, och att vi såsom lemmar i samma kropp skola tjäna hvarandra.

De, som vistas på missionsfältet, äro i särskildt stort behof af stöd i andligt afseende. Här hemma har man stöd af gudstjänster, kristligt umgänge, kristlig luft, kritik, seder och bruk. På missionsfältet bli i allmänhet alla dessa stöd förminskade, och inflytandet af hednaluften kännes.

Det är intet annat att vänta, än att han, som är Guds fiende och som i hednaland har starka fästen, skall bjuda upp all sin kraft för att försvaga dem, som i Guds namn vilja anfalla dessa fästen. Att han arbetar på detta, och att han ibland lyckas försvaga dem, som strida i Guds här, är nogsamt bekant för alla dem, som varit på missionsfältet. Frestelserna kunna vara mycket olika och kunna, liksom svårigheterna, vara af helt olika beskaffenhet, än hvad man väntat sig. Den stora faran är ju, om man kommer längre bort från Gud, om det kommer något emellan själen och Gud.

Till detta kan bidraga, om man ej tar nog tid till Guds ord och bönen, om arbetet är tröttande och uppslitande eller ej tages på det rätta sättet, om man ej förstår att bära på medarbetarnes bördor och att förlåta eller ha fördrag med deras brister. Man fick lämna så mycket, som man höll kärt i hemlandet, men snart finner det gamla jaget, som ej dog för den skilsmässans skull, nya ting att hänga sig fast vid. Man kanske vill intressera sig för mycket för sin trädgård, sitt hushåll, sitt hem eller något annat.

Den ogifta kvinnan kan känna sig mycket ensam. Skulle då önskan att få ett eget hem bli stark, kan blicken bli förvillad och misstag begås.

Frestaren tillåtes ju att komma med nöd och mörker äfven till dem, som äro vaksamma. Jag vill dock ej beklaga missionsarbetarna, därför att striden är svår och ofta kännes som en kamp för lifvet. Ty kampen kan ju stärka krafterna. Den, som strider, kan nog ej själf bedöma, hvad som vunnits genom striden. Arbetet ger ock mycken glädje. Men det är nu ej min uppgift att framhålla annat än att missionsarbetarna behöfva stöd.

Om jag förstått rätt, så finns det äfven allvarliga kristna i Sverige, som, när en missionsarbetare rest ut, tycka, att hon alldeles är förlorad ur sikte. Man räknar henne ej längre till de personer, som man bör tjäna, till dem, som äro ens nästa.

Andra tro, att missionsarbetare äro så olika andra människor, att de ej behöfva stöd. Slutligen finnas de, som skulle vilja stödja, men ej veta hur eller ej anse sig vara skickliga därtill. Många finnas ju ock, som gifva stöd. Men jag ville så gärna, att missionsvännerna skulle känna, att detta att stödja missionsarbetarna är en hufvuduppgift. Det hjälper ej, om vi sprida missionskunskap härhemma, och det hålles föredrag om missionsfältens hjältar, om våra egna gå trötta och modlösa. Kanske någon af dem för en tid går i djupt mörker och känner himmelen stängd. Det är vår uppgift att stödja de utsända så, att de bli starka och frimodiga i striden.

De sätt, som jag ville bedja medlemmar inom våra föreningar att använda för att stödja missionsarbetarna äro tre: genom förbön, genom korrespondens och genom gåfvor af böcker.

1. Gud har i sitt ord uppmanat oss att bedja och lofvat att höra bön. Sedan vi bedit, att Guds rike skall segra i våra egna hjärtan, så ligger ju den bönen oss mycket nära, att Gud skall segra i andras hjärtan och genom alla dem, som inom vår kyrka arbeta för Guds rike. Om vi fått blicken öppen för, att Gud väntar på sina barns arbete och bön, då han för sitt verk till seger på jorden, så skämmas vi för vår tröghet. Vi ha nog alla ansvar icke blott för våra närmaste, vår egen församling och vårt folk, utan äfven för dem, som sändas ut till missionsfältet att vara våra representanter, lydande Herrens bud: gören alla folk till lärjungar.

Vid ett af mina besök i hemlandet sade någon till mig, att vi missionärer begära så mycken förbön. Det finnes andra ensamma arbetare som behöfva det lika mycket. Det neka vi ej. Men då vi se vår egen och våra medarbetares svaghet och frestelser och veta, att förbön kan hjälpa oss, är det då underligt, att vi sända hem ett nödrop ibland? Ett sådant rop har nyligen nått mig från en af dem. De kunna nu ej närmare beskrifva, hur de ha det, men hon beder oss bedja för alla och allt.

När vi så här hemma känna vår tröghet och vår skuld, så få vi bekänna den och ånyo säga: Herre, lär oss bedja!

2. Men ehuru förbönen är den största hjälp, vi kunna gifva, finns det ock andra sätt att gifva stöd. Då jag nu såsom det andra vill framhålla korrespondens, vill jag berätta om min egen erfarenhet. Jag hade från början förmånen af att hvar eller hvarannan vecka få bref från två, som stodo mig nära. Då en del år gått, blef den ena förhindrad att skrifva så ofta, men min syster skref då i stället i regel hvar vecka och fortsatte därmed under alla åren. Det var ej blott deras bref till mig, som voro ett stöd. Jag kunde i bref till dem om-

tala allt, som tryckte mig, utan att befara att det kom vidare. En sådan förmån kan ej nog uppskattas. Jag hade ock en moderlig vän, som skref regelbundet, tills hon ett af mina sista år i Afrika blef hemkallad.

Men jag var inte nöjd ändå. Flera, som skrefvo i början, upphörde så småningom. Om jag fick skrifva många bref utan att få svar, minns jag ej nu, men mina pretentioner voro så stora, att jag ville, att mina personliga vänner skulle någon gång om året omtala, hur de hade det, äfven om de ej fingo bref direkt, utan blott läste mina bref i missionstidningen. Jag skref ju ibland, men det var svårt att få tid och ofta svårt att skrifva, då jag för dem ej kunde berätta, hvad som tryckte mig. Jag skulle hålla mig till de ljusa sidorna och till yttre saker. Någon gång skref jag i missionstidningen och tiggde om bref. En gång sände jag hem en mängd zulusaker till olika vänner i hopp om att få bref till tack, men intet hjälpte. Det hände någon gång, när jag fick gåfvor i julsändningen från mina personliga vänner, att jag tänkte: »Hvad bryr jag mig om en gåfva? Jag vill höra om eder glädje, edert lidande och få något af er själfva. Nu skall j a g sätta mig ned och skrifva ett bref till tack.»

När jag nu berättar detta om mig, så vill jag säga, att jag är viss, att ingen annan därute varit otacksam för presenter. Men jag var hungrig efter det personliga. Jag minns, att jag kände mig så tacksam ett par gånger, då vänner skrifvit om sina lidanden.

Jag vet, att det finns ett sätt att locka fram svar. Det är, om man själf ger sina vänner mycket af personliga meddelanden. Hos några af mina medarbetare har jag sett, att de lyckats i detta, men många bruka klaga, liksom jag gjorde de första 10 åren, att de ej få bref.

Jag fick min hunger stillad på annat sätt. Under de korta skollofven reste jag till kristna af andra nationer, hvilket var mycket uppfriskande. Mina fyra besök i hemlandet under de 26 år, jag stod i missionens tjänst, gåfvo mig ock mycket, som bref ej kunde gifva.

Det vore roligt, om några af våra vänner ville åtaga sig att skrifva dit ut och göra det som en tjänst åt Honom, som lofvat ge lön äfven för en bägare vatten, gifven åt någon för hans namn af lärjunge (Matt. 10: 42).

Hvad skall man då skrifva om? Just om det, de därute sakna. Om andras och egna personliga upplefvelser, stora och små, yttre och inre. Om allmänna intressen i kyrka och församling med detaljer och omdömen, som ej läsas i tidningarna. Om du träffat några personer af värde eller någon, som adressaten känner, så berätta, hvad de

sagt, äfven om det är obetydliga saker. Som ett exempel på, att små saker kunna uppfriska, vill jag nämna, att en af mina vänner skref till mig, en tid efter se'n jag lämnat Uppsala, ungefär så: »Jag mötte Fredrik E. på gatan, och han hälsade så vänligt.» Då såg jag strax för mig hans hurtiga, glada ansikte och blef upplifvad däraf.

Om vi komma till en ensam sjuk, som kan läsa goda böcker och har, hvad hon behöfver, så vederkvickes hon väl mest af att höra om det, som händer i de kretsar, där hon ej mer kan vara med. Hon vill höra om andras glädje och lidande. Vi skola ej sätta oss och läsa en predikan och sen strax gå. Missionärerna äro ock ensamma och ha samma behof.

Kan du berätta om Guds vägar med dig och andra, om strider och frestelser och om Guds seger i människohjärtan, då är det mycket värdefullt.

3. Det tredje sättet att gifva stöd är att sända ut böcker. Vi skola icke blott sända gedigna böcker och sådana, som äro till direkt uppbyggelse, utan lefnadsteckningar och berättelser, som för några timmar låta våra missionsarbetare få vistas i en helt annan omgifning än den vanliga.

Jag vill nu afsluta med att framställa bilden af två olika taflor. Den taflan, som framställer Petrus sjunkande i vågorna och Jesus stående bredvid med utsträckt hand, har ibland gifvits till missionärer. Det är nog en bild, som ofta är sann. Men äfven om man litar på, att Jesus finnes i närheten med uträckt hand, så är det ej roligt att åter och åter kämpa för lifvet i vågorna.

Jag önskar våra missionärer en annan bild, en bild af Moses, bedjande på berget, stödd af Aron och Hur. Så länge han bad, segrade Israel öfver sina fiender. De stridande därute behöfva ibland få veta om, att några här hemma äro på vakt med uppräckta händer, hvilka ej tröttna i förbön. Om de veta detta, då kunna de gå framåt i striden och lita på, att seger skall vinnas i deras egna hjärtan och i deras arbete. (Sv. Kyrkans Missionstidning.)

Den evangeliska missionen i Kina i dess grunddrag.

9. Morgongryning i det inre af Nordkina.

Herr Hsiis omvändelse. Hsii var en läskarl i provinsen Shansi, var en begåfvad och företagsam man och hade erhållit ett stort inflytande i sin hemby, där han innehade en inbringande egendom.

Under en sjukdom hade han på sina vänners uppmaning,

för lindrande af plågorna, kommit att begagna opium, och innan han själf var medveten därom, hade han blifvit en slaf under opiumlasten, samt tillbragte helst sin tid på sitt läger med opiumpipan bredvid sig. Så kommo de långa nödåren och inom kort hade nöden både inom och utom honom nått sin höjdpunkt.

Denna tid anlände, såsom vi i det föregående redan omtalat, några missionärer till trakten. En af dem, David Hill, slog sig för par år ner i en stad belägen någon mil ifrån Hsiis hem. De två männen lärde känna hvarandra, och när David Hill bad Hsii vara honom behjälplig i hans språkstudier och litterära arbeten samtyckte Hsii med glädje därtill.

Hos David Hill lärde Hsii känna Nya Testamentet och genom studium däraf kom han till en djup väckelse. Han vaknade till kännedom af sina synder, och då han en gång läste om Jesu lidande, fick han ett djupt intryck af Frälsarens kärlek samt öfverlämnade sig åt Herren. David Hill kunde snart till sin glädje döpa honom. Därefter följde för Hsii en våldsam strid för öfvervinnande af opiumlasten; den förorsakade otroliga både kropps- och själskval, men slutade efter några dagar med härlig seger.

Nya missionärer anlände härefter till staden. David Hill ansåg sig kunna återvända till sitt förra arbetsfält vid Jangtseflodens stränder och Hsii återvände likaledes till sin hemby.

Som en ny människa kom Hsii tillbaka till sitt hem, men det emottagande han där erhöll var ej uppmuntrande. Både hans egna och byns innevånare höllo sig på afstånd ifrån honom, emedan han hade öfvergått till utlänningarnas religion. Det räckte likväl ej länge. Kineserna äro utrustade med en hel hop sundt förnuft, och snart kom hans omgifning underfund med hvilken ändring till det bättre han genomgått. Den slöa opiumrökaren hade blifvit en flitig man, som arbetade på sin åker med egna händer och bragte snart sin gård i godt skick. Mot sina egna hade han blifvit öm och uppmärksam och samlade hvarje dag sitt husfolk för att lära dem känna den nya lära, som vunnit hans hjärta. Hsiis försök att vinna sin familj för Herren lyckades äfven i det att han år 1883, eller fjärde året efter hans egen omvändelse, kunde hämta sin hustru, sin svärmor och sin stjufmor in till staden för att där erhålla dopet. »Det var en uppseendeväckande tilldragelse när hustrun och modern till en lärd man, en f. d. Konfutse lärjunge, lämnade sitt aflägsna hem och visade sig offentligt i staden, i det de deltogo i en främmande religions ovanliga ceremonier.»

(Forts.)

Från världsmissionsfälten.

Tyska missionen i Indien.

(K.C.)

Kriget har haft en i hög grad menlig inverkan på Tyska missionens arbete i Indien. De engelska missionärerna och den lokala styrelsen ha nog ansträngt sina krafter för att få detta att kunna fortgå. Deras ansträngningar ha äfven i någon mån lyckats, ity att tyskarnas arbete jämförelsevis litet gått förloradt. Det är likväl fortfarande en brännande fråga hvad som bör göras för att deras arbete, under det kriget varar, må bli räddadt från förstörelse. I Indien arbeta fem större tyska missionssällskap: Gossner missionen på den Indiska halföns västkust samt Hermannsburg, Schleswig Holstein och Leipzig missionen på ostkusten. För politiska synpunkters skull äro de tyska missionärerna, som kändt, förhindrade att missionera i Indien. För att ordna detta utan vård varande arbete anhöll regeringen i Bekar, att engelska högkyrkans i Choto Nagpur bosatta biskop ville taga ledningen af Gossner missionens filantropiska- och uppfostringsarbete om hand. Biskopen rådförde sig med ifrågavarande sällskaps ledande män och erbjöd sig att uppbära och stöda äfven deras evangeliseringsarbete till ömsesidig tillfredsställelse. Arbetet blef sålunda ordnadt. Huru viktigt detta var kunna vi förstå, om vi betänka, att en tredjedel af allt missionsarbete där utförts af Gossner missionen och att till deras församlingar hör mer än en tredje del (öfver 100,000) af alla kristna på orten.

Den som lidit de största förlusterna är Basel missionen, som har en vidsträckt industrimission. Dess schweitsiska medlemmar ha jämte de brittiska gjort hvad de kunnat för arbetets fortsättande. Hermannsburgs skolmission har öfverlämnats åt amerikanarna och en utländsk kristen, som är invigd till missionär, anstränger sina krafter för att fortsätta arbetet. Schleswig Holstein missionen har träffat öfverenskommelse med de amerikanska lutheranerna om arbetets fortsättande och Leipzig missionen har lämnat sin station åt svenskarna.

För att möjliggöra detta arbete har medel insamlats och man har försökt ordna arbetet på bästa sätt. Må de kristna bedja om att ej politiska synpunkter må få förhindra Guds rikes evangeliseringsarbete samt rubba enigheten Kristi sanna lärjungar emellan.»

The Missionary Rewiew.

Kriget och det heliga landet.

(K.C.)

Det nu pågående kriget har ej skonat ens de heligaste minnesplatser. Golgata kulle och Oljoberget utgöra för oss kristna den eviga fridens symboler och tala till oss om Kristi kamp för stiftande af frid mellan oss och Gud. Helig frid och vördnad fylla därför våra hjärtan när vi tänka på dem.

Golgata och Oljoberget utgöra för närvarande turkarnas exercisplatser. Hvarje dag höras där kommandorop och soldaternas marscherande. I Jerusalem ha ryska, engelska och franska kloster och kyrkor ombildats till kaserner, och i stället för fridens evangelium ljuder där nu officerarnas kommandorop.

Det heliga landet företer i sin helhet en egendomlig anblick. Öfverallt ser man automobiler, flygmaskiner, kanonlavetter och transportvagnar röra sig i de trakter och på de vägar där apostlarna och patriarkerna förr vandrade. Natt och dag, längs vägarna, genom öknen, öfver Juda berg och genom den mera afsides liggande trakten af Jeriko skrida dylika oändliga tåg fram. »I sanning, de döda benen börja få lif», säger bitande »The Moslem World».

En bomb upplöste missionsmötet.

(K.C.)

I maj månads numret af Chinas Millions omtalas att medlemmar af K. F. U. K. i en af Englands städer samlats till en andaktsstund i en af församlingarnas kyrkor. Vid mötet hade uppburits kollekt till förmån för Kina Inland Missionen. Men innan man hunnit afsluta mötet syntes en zeppelin öfver staden. En bomb slog ned i kyrkan. Fem kvinnor dödades och kollekten, som efter vanligheten placerats på bordet framför församlingen, slungades jämte spillrorna hit och dit. Polisen har nu bland spillrorna ihopsamlat 3 pund och öfversändt dem till Kina Inland Missionen. Vi togo med djupt allvar emot dessa penningar och med innerlig bön att de, komna ifrån dödens och förstörelsens närhet, med Guds hjälp må kunna tjäna till odödliga människors frälsning, säges i det nämnda bladet.

Femtioårsminne.

D. 15 mars detta år hade femtio år förflutit sedan Ew. Fost.-stiftelsens första missionärer anlände till sitt arbetsfält i Afrika, Eritrea, en italiensk koloni belägen på wästra stranden af Röda hafwet. Deras mål war egentligen Gallalandet, hwars nordliga del tillhör Abessinien. Men på grund af den Abessinska regeringens och prästerskapets motstånd ha de ej kommit till detta sina förhoppningars land. Under tiden ha de likwäl troget arbetat bland

folkstammarna rundtomkring och ha där haft glädjen att få döpa medlemmar af gallafolket och tillochmed uppfostra några gallaynglingar till predikanter. Dessa ha sedermera begifwit sig till sitt fädernesland för att rödja wäg. Den mest kända af dem är Onesimus, som öfwersatt bibeln till gallaspråket.

Ew. Fosterlandsstiftelsens femtioåriga arbete har warit en tåresådd. Krig och uppror ha ofta förhindrat detsamma. Tre särskilda gånger ha missionärerna för oroligheters skull nödgats fly till kusten, och deras stationer ha förstörts. Martyrers blod har flutit på detta missionsfält. Det heta klimatet har äfwen kräft många offer. Arbetet försworas dessutom genom de många språk, som talas i dessa trakter. Enbart detta sällskaps missionärer arbeta bland stammar, talande sju olika språk.

Wi tillönska Fosterlandsstiftelsens arbete i Ost-Afrika en wälsignelserik fortsättning!

Nytt från Judevärlden.

(K. C.)

Palestina.

De ekonomiska förhållandena i de judiska kolonierna i Palestina äro på grund af kriget utomordentligt allvarliga. Prisen på de oumbärligaste lifsförnödenheterna ha stigit enormt, exporten har förlamats, gräshopporna ha härjat och krigsskatterna tynga så man på flere orter rent af får kämpa mot hungersnöden. I flere tyska tidningar har man sett upprop om att komma den nödlidande judiska befolkningen i Palestina till hjälp.

Ryssland.

»Mildmay»-Missionens i London ledare, pastor Wilkinson, som senaste september reste till Ryssland för att hjälpa nödlidande judar, har återvänt,

Han har i flere städer hjälpt missionärerna att öppna »samaritaner» för många judar,

I Sibirien

arbetar den från Odessa deporterade svenska israelsmissionären Schapiro bland många tusen judar, som kommit från olika trakter, och hvilka ännu aldrig hört evangelium. »Herren vände det till godo.»

Amerika.

Genom »Mosaiska Samfundet» har president Wilson enligt senatens önskan gifvit tillåtelse till hållandet af en judisk »dag» för massinsamling af medel för nödlidande ryska och polska judar.

»Pro causa hebraica.»

Under detta namn — »för Isra-

els sak» — har sedan krigets begynnelse en rörelse uppstått, som härstammar från Italien och har liknande mål som sionismen. Den önskar göra det klart för den civiliserade världen, huru tvingande nödvändigt det är att få judefrågan löst, och den talar för bildandet af en judisk stat med själfstyrelse i Palestina. Många inflytelserika personer — både judar och icke-judar — lära ha slutit sig till rörelsen, och man försöker vinna Vatikanen för saken.

På den sista tiden har äfven i England en förening uppstått »National Union for Jewwish Rights», med liknande mål.

Från Marokko
skrifver den engelska missionären Zerbib: »Det, som i vår tid i hög grad upptager judarnas tankar, är kriget och huru det kan vara möjligt, att de civiliserade folken, som tjäna och tillbedja Kristus, Fridsfursten, kunnat råka i ett sådant fasansfullt krig. Och missionärerna ha att svara på alla dessa frågor!

Det, som äfven upptager judarnas sinne, är deras återvändande till det Heliga Landet, ty nu är tiden inne, säga de. Och de bedja till Gud, att de allierade må segra, ty de tro, att de skola gifva dem Palestina tillbaka.

Jag finner judarna mycket villiga att köpa den Heliga Skrift och att studera profetiorna. De äro icke mer likgiltiga för frågan om Messias. 'Är det icke Han', sade jag till flere judar, 'som var profeternas hopp'?

Intet annat namn är människorna gifvet, hvarken judar eller hedningar, i hvilket de kunde blifva frälsta, utom *Jesus*-namnet.»

Till Jerusalems väktare!

Herren har kallat sina egna till »väktare på Jerusalems murar», och bjudit dem att *bedja* utan att tystna »hvarken dag eller natt», *tills* Jerusalem blifvit »ett ämne till lofsång på jorden» (Jes. 62: 7). Vi behöfva åter och åter påminnas därom, särskildt under nu rådande mörka tider, då det är »natt» i Israel.

På många af israelsmissionens arbetsfält råder för närvarande stiltje om ock på andra ökad verksamhet. Men det kunna vi vara förvissade om, att Herren själf om möjligt ifrigare än någonsin arbetar på att återföra sitt eget gamla förstlingsfolk, till fromma för hela mänskligheten. Det gäller att rädda hvad som räddas kan af de lidande. Ack, om vi kunde följa de maningar tidens pulsslag gifva oss!

Men *låt oss påminna hvarandra därom, att Herrens verk icke heller hos oss får afstanna, innan det är fullbordadt!*

A. S—n.

Missionsfester och -predikningar.

I juli:

Sönd. d. 2: Tammerfors (MT. Sv. N. AJ.,) Loppis Kormu (HH., Rt.), Petäjävesi (P.), Mörskom (Lb.), Hyvinge (H., Rp.), Anjala (Tl.), S:t Bertils (C.), Oulais (W. J.), Kymmene (Tv.), Kiukais Panelia (Hl.), Ahlais (Tr.).

Månd. d. 3: Liljendal (Lb.), Tammerfors (MT. Sv. N. AJ.), Sippola Ruotila (Tl.), Borgnäs Vähä-Laukoski (Rp.).

Tisd. d. 4: Korpilaks Mutanen (P.), Lappträsk (Lb.), Kärkölä (H.), Veckelaks Kitula (Tl.), Jorois Heimola (A.), Paavola (VJ.), Nurmijärvi Perttula (Rp.), Pyttis Kaunissaari (Tv.), Kullå (Hl.), Sastmola Tr.).

Onsd. d. 5: Strömfors (Lb.), Etseri (MT., Sv.), Norrmark (N.), Kuusjoki (Rt.), Veckelaks Onkamaa (Tl.), Pieksämäki (A.), Karkku (AJ.), Frantsila (VJ.), Lavia (Hl.), Siikais (Tr.).

Torsd. d. 6: Pyttis (Lb.), Påmark (N., Tr.), Kiikala (Rt.), Hollola Kalliola (H.), Sippola Saaramaa Vanhakylä (Tl.), Virtasalmi (A.), Suoniemi (AJ.), Temmes (WJ.), Haapasaari (Tv.), Kiikois (Hl.).

Fred. d. 7: S:t Andreae (HH.), Revolaks (Sv.), Kankaanpää (N. Tr.), Suomusjärvi (Rt.), Nykyrka V. l. (Tl.), Jorois (A.), Kihtelysvaara (Rp.), Kauvatsa (Hl.).

Lörd. d. 8: Jaakimvaara (HH.), Uleåborg (Sv. VJ.), Jämijärvi (N. Tr.), Heinola Hirvisalo (H.).

Sönd. d. 9: Jaakimvaara (HH.)) Forssa (P.), Heinävesi (Lb.), Uleåborg (Sv. VJ.), Ikalis (N. Tr.), Kisko (Rt.), Soini (S.), Heinola landsf. (H.). Thusby (Tm.), Kuolemajärvi (Tl.), Iitti (A.), Karis (C.), Sahalaks (AJ.), Tuupovaara (Rp.), Messuby Laalahti (Hl.), Luopiois (Ht.).

Månd. d. 10: Jaakimvaara (HH.), Heinävesi (Lb.), Uleåborg (Sv. VJ.), Soini Hautamäki (S.), Heinola stadsf. (H.), Snappertuna (C.).

Tisd. d. 11: Uleåborg (Sv., VJ.), Parkano (N., Tr.), Soini Kivijärvi (S.), Björkö (Tl.), Kangasala Kautiala (AJ., Hl.), Korpiselkä (Rp.), Hauho (Ht.).

Onsd. d. 12: Kuusjärvi (Lb.), Etseri Vehunperä (S.), Sysmä Nuoramoinen (H.), St. Johannes (Tl.), Vesilaks Kääkkiö (AJ., Hl.), Tuulos (Ht.).

Torsd. d. 13: Tuusniemi Kiukooniemi (Lb.), Haapavesi (Sv. VJ.), Viljakkala (N.), Pihlajavesi kl. 1 (S.), Gustaf Adolfs (H.), Vesilaks Krääkkiö (AJ., Hl.), Soanlaks (Rp.), Vuoksela Kuninkaanristi (Tv.), Lampis (Ht.), Karvia (Tr.).

Fred. d. 14: Padasjoki (HH.), Tuusniemi (Lb.), Kärsämäki (Sv., VJ.), Ylöjärvi (N.), Kangasala Haviseva e.m. (S.), Joutsa (H.), Suistamo (Rp.), Sakkola Haitermaa (Tv.), Honkajoki (Tr.), Lampis (Ht.).

Lörd. d. 15: Kaavi (Lb.), Leivonmäki (H.).

Sönd. d. 16: Jurva (MT.), Kuhmois (HH.), Kaavi (Lb.), Pyhäjärvi U. l. (Sv.) Akkas Viiala (N.), Pargas (Rt.), Juupajoki (S.), Kangasniemi (H.), Messuby Järvensivu (Hl., AJ.), Pyhäntä (VJ.), Impilaks (Rp.), Hollola (Ht.), Sakkola kyrka (Tv.), Storå (Tr.).

Månd. d. 17: Toivakka kl. 12 (H.), Piippola (VJ.), Storå Vanhakylä (Tr.).

Tisd. d. 18: Kiuruvesi (Sv.), Pulkkila (VJ.), Metsäpirtti (Tv.), Bötom (Tr.), Mellilä (Rt.).

Onsd. d. 19: Rautus (Tv.).

Torsd. d. 20: Valkjärvi Laavola (Tv.).

Sönd. d. 23: Loppis Vojakkala (HH.), Akkas (P., Hl.), Kuopio (Lb., Sv.), Tyrvis (N.), Piikkis (S.), Valkeala (Tl.), Kuorevesi (Aa.), Hausjärvi (Rp.), Iittis Koskenniska (Ht.), Mohla (Tv.), Uskela (C.).

Månd. d. 24: Loppis Räyskälä (HH.),

Sönd. d. 30: Kurikka (MT.), Lahtis (HH.), Vesilaks (P., Hl.), Iittis Kuusankoski (Lb. Ht.), Kristina (Sv.), Vånå Luolaja kl. 3 e. m. (N.), Bjerno (Rt., H.), Thusby Nahkela (Tm.), Veckelaks Metsäkylä (Tl.), Lappo Pelanderby (Tr.), Kexholm (Tv.), Reso (C.).

I augusti:

Tisd. d. 1: Rusko (S.).

Onsd. d. 2: Keuru Riihonen (Aa.).

Torsd. d. 3: Metsämaa (N.).

Fred. d. 4: Loimijoki (N.).

Lörd. d. 5: Viborg e. m. (Sv. Tl.).

Sönd. d. 6: Lojo (HH.), Birkala (P.),

Viborg stadsf. (Sv., Tl.), Tammela (N.), Kimito (Rt.), Teisko (Rp.), Kaukola (Tv.), Alastaro (S., Hl.), Angelniemi (H.).

Månd. d. 7: Viborg stadsf. (Sv., Tl.), Oripää (S., Hl.), Westanfjärd (Rt.).

Tisd. d. 8: Yläne (S. Hl.).

Onsd. d. 9: Karjala (S. Hl.), Koskis Å. l. (Rt.).

Torsd. d. 10: Virmo (S. Hl.).

Fred. d. 11: Letala (S. Hl.), Puumala Hamula (Sv.), Bjerno Ylikylä (Rt.).

Lörd. d. 12: Kemijärvi e.m. (VJ.), Jockas Hietjärvi (Sv.).

Sönd. d. 13: Elmola (MT.), Loppis (HH.), Messuby (P.), Jockas f. m., Turakkalla e. m. (Sv.), Pyhäjärvi N. l. (N.), Sjundeå (Rt.), Pyhäranta (S., Hl.), Kemijärvi (VJ.), Kärkölä Järvelä kl. 2 e.m. (Rp.), Räisälä (Tv.).

Månd. d. 14: Pyhämaa (S. Hl.).

Tisd. d. 15: Hirvensalmi (Sv.), Nykyrka Å. l. (S. Hl.), Rovaniemi e. m. (VJ.), Esbo (Rt.).

Onsd. d. 16: Hirvensalmi (Sv.), Nykyrka Å. l. Maurumaa (S. Hl.), Tervola e. m. (VJ.).

Torsd. d. 17: Nystad (S., Hl.), Tervola f. m Kemi stadsf. e. m. (VJ.), Karis (Rt.).

Fred. d. 18: S:t Michel Parkkila (Sv.), Lokalaks (S. Hl.), Harjavalta (AJ.), Vichtis Haimoo (Aa.), Kemi landsf. (VJ.), Pojo (Rt.).

Lörd. d. 19: Nedertorneå (VJ.), Kuhmoniemi e. m. (Rp.), Anttola (Sv.).

Sönd. d. 20: Rautalampi (Lb.), Anttola (Sv.), Alavus (N. Rt.), Tenala (Rt.), Vehmo (S., Hl.), Saarijärvi (H.), Artsjö (Tl. Aa.), Vichtis Nummela (A.), Kiukais (AJ.), Nedertorneå f. m. Torneå e. m. (VJ.), Kuhmoniemi (Rp.), Pyhäjärvi V. l. (Tv.).

Månd. d. 21: Rautalampi Närhilä (Lb.), Peräseinäjoki (N. Tr.), Pylkönmäki (H.), Pyhäjärvi V. l. Tiitua (Tv.).

Tisd. d. 22: Vesanto (Lb.), Jalasjärvi (N. Tr.), Karstula (H.), Veckelaks Neuvoton (Tl. Aa.), Tavastkyrö (AJ.), Sotkamo (Rp.).

Onsd. d. 23: Keitele (Lb.), Kurikka Luopa (N. Tr.), Kivijärvi (H.), Viro aks Sydänkylä kl. 12 (Tl. Aa.), Karlö (VJ.), Pyhäjärvi V. l. Vernitsa (Tv.).

Torsd. d. 24: Pielavesi (Lb.), Kurikka Miedonkylä (N. Tr.), Kinnula (H.), Virolaks Yläpihlaja (Tl. Aa.), Ristijärvi Rp.), Pyhäjärvi V. l. Lohijoki (Tv.)

Fred. d. 25: Maninge (Lb.), Östermark kl. 12 (N. Tr.), Lestijärvi (H.), Sippola Liikkala (Tl. Aa.), Konginkangas (AJ.), Oulunjoki e. m. (VJ.), Hyrynsalmi (Rp.).

Sönd. d. 27: Idensalmi Lb.), Mäntyharju (Sv.), Kauhajoki (N. Tr.), Toholampi (H.), Leppävirta (Tl., Aa.), Vichtis Torhola (A.), Viitasaari (AJ.), Salois f.m. Brahestad e. m. (VJ.), Suomussalmi (Rp.), Valkjärvi (Tv.).

Månd. d. 28: Nurmo (N. Tr.), Leppävirta Mustinmäki (Tl. Aa.), Suomussalmi (Rp.).

Tisd. d. 29: Idensalmi Sonkajärvi (Lb.), Kelviå (H.), Pihtipudas (AJ.), Uguniemi (Tv.).

Onsd. d. 30: Kuortane (N. Tr.), Ullava (H.), Kangaslampi (Tl., Aa.), Puolango (Rp.).

Torsd. d. 31: Rautavaara (Lb.), Alajärvi (N., Tr.), Kaustby (H.), Rantasalmi Oravi (Tl. Aa.), Reisjärvi (AJ.), Kesälaks (Tv.), Puolango (Rp.).

Förkortningar: Aa. = miss. Aarni, A. = miss. Alanko, C. = miss. Collan, HH. = past. Haahti, Hl. = pred. Haapalehto, Ht. = pred. Huttunen, H. = miss. Hänninen, AJ. = miss. A. Järvinen, WJ. = pred. W. Järvinen, L. = past. Lindbohm, N. = past. Nenye, P. = past. Paasio, Rt. = miss. Rautanen, Rp. = pred. Repo, S. = miss. Saari, Sv. = miss. Savola, MT. = miss.-direkt. Tarkkanen, Tr. = pred. Tervaportti, Tv. = pred. Toiviainen, Tm. = miss. Tuominen, Tl. = miss. Tylväs. Wr. = bar. Wrede.

Missionssällskapets expedition, Observatoriigatan N:o 18, är under sommaren öppen alla hvardagar från kl. 11 f. m. till kl. 2 e. m. Telefon 11 87.

Redaktion: K. A. Paasio (ansvarig) och B. Serenius.

Helsingfors 1916, Finska Litteratursällskapets tryckeri.